

Wydanie aktu administracyjnego, dla którego podstawę stanowiła informacja o ujawnieniu czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym, a w odniesieniu do której stwierdzono jej niezgodność z prawem (poprzez uniewinnienie skarżącego od zarzutu popełnienia wykroczenia z art.92a Kodeksu Wykroczeń), oznacza wydanie aktu z naruszeniem przepisów, a w takim wypadku w odniesieniu do tegoż aktu zachodzą podstawy do stwierdzenia zaistnienia naruszenia prawa w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 1 lit. b Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. VII SA/Wa 2324/17, nieprawomocny

W stanie faktycznym leżącym u podstaw przywołanego wyroku została wydana decyzja o zatrzymaniu prawa jazdy na okres 3 miesięcy ze skutkiem natychmiastowym w związku z informacją o przekroczeniu przez kierowcę prędkości 50 km/h na obszarze zabudowanym. Kierowca konsekwentnie zaprzeczał, że taka sytuacja miała miejsce, jednakże zgodnie z jednoznacznym orzecznictwem sądów administracyjnych prezydent miasta na prawach powiatu oparł swoją decyzję na uzyskanej informacji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Decyzję organu I instancji utrzymał w mocy organ II instancji. Co do zasady prawidłowość takiego postępowania potwierdził WSA przywołując orzecznictwo NSA. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale 7 sędziów z dnia 1 lipca 2019r., I OPS 3/18 wskazał bowiem, że podstawę wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy w trybie art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2019 r., poz. 341 ze zm.) w związku z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 541 ze zm.) może stanowić wyłącznie informacja o ujawnieniu czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Jak wyjaśniono w uzasadnieniu powyższej uchwały zatrzymanie prawa jazdy w oparciu o art. 102 ust. 1 pkt 4 u.k.p. jest sankcją administracyjną o charakterze prewencyjnym (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 października 2016 r., K 24/15, OTK-A 2016/77). Sankcja administracyjna stanowi konsekwencję niewykonania obowiązku wynikającego z prawa administracyjnego. Istotą sankcji administracyjnej jest przymuszenie do respektowania nakazów i zakazów (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 października 2009 r., Kp 4/09, OTK-A 2009/9/134). Zatrzymanie prawa jazdy w przypadku naruszenia zakazu administracyjnego ograniczającego prędkość poruszania się pojazdem mechanicznym na obszarze zabudowanym realizuje cel prewencyjno-ochronny i zabezpieczający. Instytucja zatrzymania prawa jazdy jest instrumentem, który w założeniu ustawodawcy ma służyć zapewnieniu bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a przez to przyczyniać się do ochrony życia i zdrowia jego uczestników. Skuteczność realizowania celu prewencyjno-ochronnego sankcji administracyjnej w postaci czasowego zatrzymania prawa jazdy ustawodawca zapewnił poprzez obligatoryjność i natychmiastowość jej zastosowania, aby oddziaływać odstraszająco na kierujących pojazdami i zniechęcić ich do nadmiernego przekraczania prędkości na obszarze zabudowanym.

W analizowanej sprawie jednak przed wydaniem wyroku przez WSA właściwy miejscowo sąd rejonowy uniewinnił kierowcę od zarzutu przekroczenia prędkości o więcej niż 50 km/h w obszarze zabudowanym, a sąd okręgowy wyrok uniewinniający utrzymał. Oznacza to, że w toku postępowania sądowoadministracyjnego doszło do zanegowania prawidłowości informacji o ujawnieniu czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym, w formie prawomocnego wyroku uniewinniającego wydanego przez Sąd karny.

WSA wskazał zatem, że zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit.b p.p.s.a. uchylenie aktu administracyjnego

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: niedziela, 18, sierpień 2019 23:55

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 1884

---

następuje w związku z zaistnieniem przesłanek uzasadniających wznowienie postępowania, a zawartych w art. 145 § 1 k.p.a. Sąd administracyjny ma obowiązek uchylić decyzję, jeżeli stwierdzi wystąpienie jednej z przesłanek wznowienia postępowania administracyjnego, chyba, że zachodzą okoliczności wskazane w art. 146 § 1 lub 2 k.p.a.

Jeżeli po zakończeniu postępowania administracyjnego zostanie ustalone, że pomiar prędkości został błędnie dokonany, będzie to stanowiło istotną dla sprawy nową okoliczność faktyczna istniejąca w dniu wydania decyzji, nieznaną organowi, który wydał decyzję – a zatem przesłankę do wznowienia postępowania. Sąd wyjaśnił, że w postępowaniu administracyjnym przez wydanie decyzji z naruszeniem prawa rozumie się także takie sytuacje, w których organowi administracji nie można postawić zarzutu naruszenia przepisów w chwili wydawania decyzji. Dotyczy to na przykład niektórych podstaw wznowienia postępowania administracyjnego np. określonych w art. 145 § 1 pkt 5 i 8 k.p.a., czy też w art. 145 a k.p.a. Tak więc w razie stwierdzenia przez sąd, że akt kontrolowany narusza prawo, a naruszenie to daje podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego to zachodzi podstawa do uchylenia takiego aktu w oparciu o art. 145 § 1 pkt 1 b p.p.s.a., bowiem dyspozycja tego przepisu ma na celu przede wszystkim ochronę obiektywnego porządku prawnego.

W konsekwencji prawidłowa w chwili wydawania decyzja musiała zostać przez sąd administracyjny uchylona jako sprzeczna z prawem.